

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemelat în 1853 de
APARE SAPTAMANAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:
Un an 800 Lei. — Șase luni 400 Lei. — Trei luni
200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000 Lei. —
Pentru America 8 Dolari
Abonament de sprijin 5000

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori neîncercate și
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază

Prețul inserțiunilor
m. rătrat 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile
se adresează Administrației ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Sensul Istoriei

Istoria este — în ceea ce are ea mai esențial și mai caracteristic — viață autentic umană, trudă neodihnită și progres continuu arcuit pe bolta măiestroasă a împlinirii destinului final al omului: plinire și fericire deplină în Dumnezeu. De unde rezultă cu evidentă, că sensul istoriei se confundă cu însuși sensul vieții umane și nu poate fi sesizat și definit adecvat decât în cadrul celei mai sănătoase concepții despre lume și viață.

Că sensul istoriei este însuși sensul vieții și că se definește în perspectiva concepției despre lume și viață, ne-o dovedește faptul că sunt tot atâtea concepții despre sensul istoriei, câte despre lume și viață. Iar acestea turnându-se pe tiparul dintre concepția creștină ca limită de sens și dintre concepția materialistă ca limita de jos, despre lume și viață, urmează că istoria umană își poartă dorurile și își sângerează truda pe multiplele direcții ce se deschid în spațiul imens dintre spiritualismul trist creștin și materialismul mult imanentist și secularist al concepției materialiste a istoriei. Unul strălucirează istoria de scânteiere luminoasă și puternică a spiritului de creație, de dăruire generoasă și de jertfire eroică pentru împlinirea idealului, iar celălalt o împotmolește în pământesc și o încarcerează în perspectiva sufocantă a duhului creator, a imanentului, săracă în ideal și în puterea de jertfire. În primul caz, avem realizarea deplină a istoriei prin atingerea țintei finale, iar în al doilea: pervertirea sensului istoriei și compromiterea ei gravă, egală cu osânda omului în veșnicie.

Creștinismul fiind cea mai superioară și sănătoasă concepție despre lume și viață, tot el oferă și cheia deslegării marelui întrebări a destinului omului în istorie, căci acesta e — în fond — sensul istoriei. Dar pentru fixarea sensului istoriei, trebuie să pornim din momentul ivirii omului în lume. Respirând teza teologiei dialectice protestante: istoria e o urmare a căderii în păcat, observăm și subliniem adevărul că istoria nu-i o consecință a păcatului strămoșesc. Istoria ar fi existat și fără căderea omului, dar — în cazul că acesta n'ar fi păcătuț — era incomparabil mai puțin trudită și spinoasă, constând în strădania omului spre desăvârșire treptată până la realizarea deplină a asemănării sale cu Dumnezeu. Căci starea primei perechi de oameni din rai nu era nici decum chemată la staticism comod, ci — respirând și fructificând liber și din plin harul divin — dispune de cel mai viguros dinamism creator de spiritualitate morală, fiind mereu țință spre Cerul desăvârșirilor și nefiind stăjenit în avântul său de un cosmos și de un trup învârtos prin păcat, impropriu a fi organul ideal al spontaneității creatoare a spiritului.

Dar diavolul le-a invidiat fericirea, făcându-i să cadă în păcat, i-a atras în năvala impetuoasă a timpului și în cursa chinuitoare a răului. Intuind mîntea omului, tocind sensibilitatea spre cele înalte a sufletului uman și învârtosind voința în rău, păcatul l-a prăvălit pe om în platitudinea istorică, omenirea experimentând cea mai dezonorantă desfigurare și cel mai degradant pogorământ al destinului său. Desprins de Dumnezeu, omul s'a trudit cu sudoare și amar — în știință și artă — să și regăsească sensul vieții și să și corecteze direcția greșit apucată, iar prin realizările civilizației să și recâștige fericirea. Dar zadarnic, căci odată cu desfigurarea sensului vieții s'a pervertit și anemiât și dinamismul creator al istoriei sale și în

consecință omul — fără să-i conștientăm unele realizări istorice de mare amploare — n'a putut să și regăsească rostul și nici să și cucerească fericirea dorită.

Insă Dumnezeu cunoscând defecțiunea căderii, a rânduit din veșnicie și mijloacele revenirii și refacerii din aceasta: izbăvirea în HRISTOS. Prin patimi și moartea pe cruce, El ne-a izbăvit din pieirea veșnică și ne-a împăcat cu Dumnezeu, iar prin Înviere ne-a redeschis drumul spre veșnicie. Ca centru ontologic și dinamic al istoriei și ca normă supremă și țință ultimă a acesteia. El ne-a luminat drumul ce avem să-l străbatem în istorie și ne-a redat puterea creatoare de istorie, potențându-o și desăvârșindu-o.

Readusă la posibilitatea călcării pe făgașul inițial, omenirea își poate împlini rostul cu diriguirea și asistența Cerului. Deci, istoria nu-i consecința căderii în păcat, ci căderea are ca urmare numai pervertirea istoriei și dobândirea aceleiași ținte finale: plinirea și fericirea în Dumnezeu, numai prin ispășirea păcatului, prin luptă cu păcatul și prin trudă istovitoare în biruirea obstacolelor legate înrînt de un cosmos și microcosmos învârtos de păcat și stăjenit în desvoltarea lui, de această învârtosare. E o schimbare în ordinea istorică și în sensul ei imediat, sensul final rămânând cel inițial.

Rostul istoriei fiind izbăvirea omului — ca individ și colectivitate și plinirea în Dumnezeu pe linia timpului, iar pe de altă parte centrul ontologic și diriguitor al istoriei fiind HRISTOS care potențează pronierea divină a istoriei spre mântuirea și fericirea omului, e firesc că sensul istoriei și fazele sale capitale se toarnă pe făgașul economiei divine a mântuirii omului și a lumii. Dacă Vechiul Testament are în economia mântuirii neamului omenesc rostul de a-l pregăti pe acesta pentru primirea Mântuitorului, atunci sensul istoriei este acela al pregătirii deciziei de îmbrățișare a creștinismului.

Chinuite de nostalgia stării pierdute și obsedate de visul redobândirii ei, neamurile pământului — văzând că cu totala și suprema lor dăruire pe altarul istoriei nu și pot împlini ținta ultimă: mântuirea și fericirea — aveau să și deschidă treptat inima spre îmbrățișarea sinceră a lui Hristos. Rolul principal în această etapă este acela al poporului ales: prin el s'a făcut pregătirea omenirii pentru primirea Mântuitorului și el avea să ofere în tregea lumi exemplul de urmat în ceea ce privește înrolarea neamurilor în tabăra creștină. Dar poporul ales și-a trădat rostul și și-a necinstit ale-sul său destin istoric, adâncindu-se cu încăpățănare în pământesc și istoricitate, răstignind pe Mântuitorul și desfigurând radical sensul venirii Sale în lume.

Cu toată grava defecțiune a neamului iudeu, iconomia mântuirii și-a urmat mai departe cursul său, iar istoria omenirii a ajuns prin Hristos nu numai la suprema potențare a dinamismului său creator, ci și la momentul cel mai crucial al orientării sale: Sensul său este de acum deciziunea sinceră, hotărâtă și definitivă pentru încadrarea neamurilor în noua ordine creștină a lumii. Pedepsirea poporului ales ne arată cât de scump se plătește nesocotirea vrierilor lui Dumnezeu cu un neam și ne învață că destinul istoric se realizează prin descătușarea din secularism și avântarea eroică în spre sferile pure ale spiritului idealist, dinamic și creator de vrednicie istorică.

Cu toate că are mereu la îndemână perspectiva și dinamica celei mai grandioase și depline devenirii istorice, omul — folosind rău libertatea sa creatoare și asistența Proniei divine în istorie — repetă mereu în fond prima cădere și omenirea își împotmolește istoria în noroiul celor mai degradatoare desfigurări și pervertiri ale sensului său. De aici prezența continuă în arena istoriei —

FOIȘOARA

CAPITOLUL I

Fundamentarea teologică a misionarismului laic

(2)

de Preot Dr. CORNELIU SÂRBU

§. 1. Noțiunea misionarismului laic

La definirea corectă a noțiunii de misionarism laic, putem ajunge numai prin prealabila lămurire a noțiunilor înrudite respective. Misionarismul laic este o latură sau un aspect al misionarismului creștin în general. În general, misionarismul este activitatea sau lucrarea, pe care o desfășoară un misionar. Intrucât termenul misionarism s'a format prin derivație din termenul teologic misiune,¹ trebuie să zăbovim puțin și mai întâi asupra acestuia din urmă; pentru că numai prin deslușirea esenței cuvântului misiune, vom putea ajunge la înțelegerea corectă a ceea ce înseamnă misionarism, cât și la punerea acestuia în perspectiva cea mai completă și mai adecvată și deplină călăuzitoare în problema ce ne preocupă.

¹ Putul Ioan Dr.: Pastorația colectivă și individuală: raportul dintre pastorație și misionarism. In rev. „Candela” pe 1929, p. 322.

Cuvântul misiune derivă dela latinescul missio-onis (> verbul mitto-ere-missi-missum = a trimite, a însărcina pe cineva cu ceva, a da o putere cuiva într-o delegațiune, funcțiune sau serviciu)¹ și este în fond sinonim cu cuvântul apostolat (> verbul grecesc αποστέλλω = a trimite²). Ca atare, în accepțiunea teologică creștină el înseamnă — ca și termenul apostolat — în esență, trimiteră legitimă — împreună cu investirea persoanei respective cu puterea necesară în acest scop — la propovăduirea Evangheliei lui Hristos și acțiunea de difuzare a doctrinei creștine. Deși înțelesul teologic al termenului misiune se acopere în fond și în mare cu acela al cuvântului apostolat, totuși are în terminologia teologică o nuanță de sens specifică. Și anume, pe când cuvântul apostolat înseamnă propriu-zis slujba încredințată de către Mântuitorul celor 12 Apostoli și urmașilor acestora, adică oficial (dreptul și datorita) de a exercita puterea bisericească în întreaga ei ramificație: puterea sacramentală, puterea învățătoarească și puterea jurisdicțională,³ termenul misiune are accep-

¹ Inspir Gh. Vasile Dr.: Curs de îndrumări misionare. București, 1930, p. 18.

² Schirlitz: Griechisch-deutsches Wörterbuch zum Neue Testament. 5. Aufl. Neu bearbeitet von Th. Eger. Giessen 1893, p. 50 sq; Gheorghiu Vasile Dr.: Sf. Evanghelie după Matei cu coment. Cernăuți 1925, vol. I, p. 348.

³ Cândea Sp. Dr.: Necesitatea actuală a apostolatului laic. In „Revista Teologică”, Anul XXVIII, Nr. 3, Martie 1938, p. 91.

țiunea specifică de acțiune dinamică întru difuzarea doctrinei creștine și de lucrare asiduă întru desvoltarea Bisericii lui Hristos.

Ideologic și autoritativ, misiunea derivă din însăși porunca Mântuitorului: „Precum m'a trimis pe mine Tatăl, vă trimit și eu pe voi” (Ioan 20, 21; cf. Matei 10, 16 și Luca 10, 3). Drept aceea misiune e o trimiteră, iar misionarii — ca și apostolii — sunt trimiși. După caracterul ce i l-a imprimat însuși întemeietorul și capul Bisericii, misiunea rezidă ființial în propovăduirea doctrinei creștine: „Drept aceea mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sf. Duh, învățându-le să păzească toate câte am poruncit vouă” (Matei 28, 19—20; cf. și Marcu 16, 15). După cum rezultă tot de aici, scopul misiunii este indoctrinarea lumii în duh autentic creștin și — odată cu aceasta — desvoltarea intensivă și extensivă a Bisericii creștine. Căci învățătura Mântuitorului e într-adevăr ca grăunțele care, aruncate în ogorul sufletului uman, s'a desvoltat până la dimensiuni nebănuite (Cf. Mat. 13, 31—32). Pătrunsă în sufletele oamenilor, ea le-a dinamizat și — cu ajutorul Sf. Duh — a ridicat comunitățile creștine de pe toată fața pământului. Caracterul misionar al Bisericii creștine rezultă nu numai din porunca Mântuitorului, ci și din însăși ființa ei de nșezământ de mântuire eminamente dinamic și ecumenic, căci tocmai în virtutea acestor calități fundamentale, și esențiale ale sale Biserica trebuie să fie misionară,

alături de realizările grandioase și multiple ale trudei miruite de sus cu rodire deplină — a trudei neîmplinite, a suferinței, a pustiirii și a morții, care — în mâna Providenței divine — nu s-au numai ispășire a greșelilor ci au și sensul de a ține omenirea mereu încordată spre Cer, chinându-o cu nostalgia vremurilor bune și trezindu-i și alimentându-i avântul spre întoarcerea lor.

Această sinuoasă trecere a omenirii prin istorie se va desfășura continuu până la sfârșitul lumii. Principiul e ca momentul definitiv decisiv al istoriei unui neam — indiferent că acesta atinge sau nu etapa ultimă a vieții de acum — să-l găsească pe acesta pe făgașul istoric indicat de umanitatea lui și pe linia trudei definite de destinul național ce i l-a hărăzit Pronia divină. Dar întrucât nu știm până unde se întinde viața istorică a unui neam și pentru că nu ne este dat să știm nici sorocul sfârșitului lumii, însemnează că se impune continuu fiecărui popor: *Trudă neodihnită de cucerire a Cerului, de plinire — ca tns și colectivitate — în Dumnezeu sau de atingere a țintei finale a omului.*

Aceasta e sensul istoriei. Cine-l descifrează din chemările Cerului și ale vremii, îl realizează cu orice jertfă, acela viază în istorie și scrie istoria, chiar și atunci când aparențele de suprafață îl înfățișează ca grav periclitat în existența și destinul său.

În fine, sensul istoriei neamului nostru este sensul istoriei umane, încadrat în direcția specifică definită de destinul ce ni l-a hărăzit Pronia divină. Prin urmare avem și noi să ne trudim neconștient în a dobândi desăvârșirea în fericirea deplină în Dumnezeu. Dar spre atingerea acestei ținte ultime, trebuie să străbatem un drum caracteristic destinului nostru; Ne-am născut suferind apăsarea năvălirii popoarelor barbare, dar și ca singurul popor apărut creștin în zarea istoriei. Ca unora ce ne-am născut creștini, Pronia ne-a hărăzit — o spunem cu modestia sobră a unui neam ce și-a purtat cu resemnare durerile ca un zămislit în durere! — *cel mai ales destin: acela de a fi cetate de apărare la soare răsare a celui mai bătrân continent: Europa creștină.* Pentru miruirea cu acest destin ne-a recomandat nu numai calitatea noastră de singurul popor pe lume născut creștin, ci și aleasa zestre sufletească moștenită de la strămoșii noștri. Pentru realizarea acestui destin am plâns și ne-am trudit atât de mult!... O facem aceasta și astăzi cu nădejdea că Cerul va primi truda și jertfa noastră, ne va salva dela pieire și ne va ajuta să ne facem datoria până la împlinirea totală a țintei noastre ultime ca neam.

Preot Dr. CORNELIU SÂRBU

Imprietenirea cu Dumnezeu

(Rolul sfintei Euharistii)

Viața creștină, după cum am văzut într'un articol precedent („Semnificația credinței”), însemnează o viață trăită în comuniune vie și intimă cu Dumnezeu. Ne putem exprima și altminteri: a aduce o viață de creștin este a vieții într-o dulce prietenie cu Cel de sus, — a-l încredința Lui cheile inimii noastre, ca El să poată umbla în voie prin toate tainele ei, — a nu precupeți nici o osteneală, a nu ține seamă de timp în strădanla de a-L cunoaște cât mai bine, de-a-l rentoarce dragostea, de-a-l pricepe voia și de a-l-o împini, — a învăța cu apostolul Pavel să considerăm toate o pagubă față de prețul cel mare al cunoștinței lui Hristos Iisus, Domnul nostru [Filipeni 3, 8].

Este posibilă imprietenirea cu Dumnezeu, deoarece El nu este o ființă inaccesibilă sau o ființă careia să-i displacă o atare imprietenire. Venirea Fiului lui Dumnezeu în lume este o dovadă de necăntat că El — Dumnezeu — a fost și este în continuu dornic să se descopere pe Sine oamenilor. Dumnezeu, nencetat vrea să se reveleze omenirii, să se apropie de ea și să se imprietenească cu ea. În privința aceasta, El se arată a fi mai cu inițiativă, mai cu sârguință și mai cu răbdare decât noi. Și ce lesne ne este și nouă a-L căuta, a-L afla și a-L experia prezența. Nu putem accentua îndeajuns că viața spirituală nu este o viață de anevoioasă opintire sau încordare sufletească; ci ea însemnează mai vârtos o cimplă, naturală, neconstrânsă stititudine de odihnă pe realitatea lui Dumnezeu și de rămânere fără de stingherire în iubirea Sa.

Răul trebuie să aibă un izvor. Viața poate proveni numai din viață. Omul care vrea să vieze cu cu adevărat și cu folos pentru sine, trebuie să învețe să-și petreacă timpul numai cu Dumnezeu-izvorul vieții, să lege prietenie cu El, să experimenteze bucuria prezenței Sale, să se mențină în apropierea Sa, așa cum se îndărătnicește să se mențină un creștor la poarta omului bogat.

Vorbind despre condițiile de-a fi al vieții creștine, vom fi incompleți dacă nu ne vom referi și la taina sfintei Euharistii, mai cu seamă la această taină care-i taina prin excelență a imprietenirii creștinului cu Hristos Dumnezeu. Pentru că dintru început taina aceasta a ținut în mod vădit să fie — și în cursul istoriei a dovedit că este — un factor de-o vitală însemnată în viața creștină. În cele ce urmează vrem să slevăm ceva din semnificația tainei de care-i vorba pentru viața omului creștin.

Pentru a începe cu semnificația-

generală, se poate spune că taina sfintei Comuniuni este pentru credincios o garanție, o arvună a realității lumii nevăzute. Nu greșim dacă spunem că întreaga lume văzută în care trăim, are o semnificație sacramentală. Pentru ochiul nostru, universul material nu este altceva decât un văl ce acopere realitatea de dincolo. Fiecare floare își are viața din Viața lui Dumnezeu și poartă pe dânsa pecetea înțelept ciunii divine. Tot ceea ce vedem, auzim și facem, câștigă sens și valoare din nevăzuta noastră cugetare și din iubire. Lumea nevăzută este o realitate sigură. Ea este adevărata lume. Desordonatele noastre vieți pot dobândi frumusețe și puritate, numai din contactul cu realitățile tainice ale acestei lumi care nu se vede. Despre acest fapt pe care mințea noastră greu îl pricepe, taina euharistică este o perpetuă mărturie. Într'însa se rezumă adevărul sacramental care privește viețile noastre, — într'însa avem dovada cea mai de pe urmă a materiei văzute supuse spiritului nevăzut. A afla pe Dumnezeu sub chipul pâinii și al vinului, — o atare experiență este o garanție că lumea spirituală — Împărăția lui Dumnezeu — nu este dincolo de noi, ci aici pe pământ chiar, în mijlocul nostru, cum găsuieste Cartea. Ea este un puternic protest împotriva materialismului de orice nuanță, în special împotriva celui care atât de ușor întunecă vederea sufletului însetat după Dumnezeu.

Mai departe, în aceeași ordine de idei, taina sfintei Euharistii atestă despre sacra și intima conexiune dintre elementul fizic și cel spiritual în om. Ea ne grăiește despre respectul ce datorăm trupului ca fiind expresiunea vieții spirituale, cu adevărat „templu al Duhului sfânt”, după limbajul paulin. Intruparea a fost suprenul moment al trupului acționând ca un perfect instrument al vieții spiritului. Nici o sporire în spiritualitate ne poate vreodată slobozi de faptul că trupul este mijlocitorul vieții spirituale. Deaceia a disprețui trupul ca fiind un element nespirtual sau a-l neglija ca pe un factor lipsit de importanță în ceea ce privește propășirea noastră, va împiedeca în mod serios uniunea noastră cu Dumnezeu în Hristos, care uniune, după cum am văzut, este semnificația credinței.

Continuând, vom mai zice că sfânta Euharistie este o cheazăie, o garanție a realității acelei comuniuni mistice personale cu Iisus Hristos, care este temelia vieții creștine. Am văzut cât este de necesar să punem apăs pe partea divină a acestei comuniuni, cu să accentuăm că Dumnezeu vrea această unire mult mai mult decât noi vrem.

Această largă bunăvoință a lui Dumnezeu, această căutare a Sa de prietenie cu noi, nu este o ficțiune, o elaborare a imaginației noastre; ea este dovedită, evidențiată de faptul simplu al acestei sfinte „Cini” rânduite de Hristos însuși. Inițiativa este a Sa. Binecuvântata prietenie dela El începe. Apropiindu-mă de masa Ospățului Său și primind darurile și garanțiile iubirii Sale, — se infiripează în inima mea un negrăit simțământ că El mă vrea mine, că are pentru mine un loc de umplut, o lucrare de plinit, că — minune a minunilor se dorește după dragostea sărmane mele inimi. Lucrarea, pe care Dumnezeu vrea s'o plinească față de mine, față de noi toți, prin sfânta taină a Euharistiei, este imprietenirea Sa desăvârșită cu noi. Prin această taină a Tainelor, ca printr'un minunat canal, Ta'al nostru cel ceresc, vrea să toarne în viețile noastre dragostea Sa, prietenia Sa, viața Sa, — ca noi, la rândul nostru, să-L îndrăgim pe El, să fim prieteni cu El și să viăm într'u El.

(Din englezește).

Preot Ion I. Suciu

Conferințe preoțești. — Pentru reînzirirea conștiinței religioase a poporului, P. C. Părinte protopop Ieronim Ciocan, cu preoțimea din protopopiatul Hațeg a hotărât ținerea de întruniri religioase-culturale în parohii, și astfel în Dumineca din 11 Iunie 1944 s'a ținut în parohia Strei-Plopi.

Înainte de masă s'a liturgisit de către un sobor de șapte preoți cu interpretarea Evangheliei de C. Pr. Petru Armeanu.

După masă, la ora 3, un sobor de 15 preoți, în frunte cu P. C. Păr. protopop, a săvârșit serviciul divin cu ectenii speciale pentru ostașii de pe front și pentru pace.

După aceasta au conferențiat: Preotul căpitan Petru Ardelean despre „Dragostea și roadele ei”, C. preot Ioan Prip despre „Patimile Mântuitorului și patimile neamului românesc”, P. C. Păr. protopop despre „Credință și necesitatea ei în vremurile hotărâtoare de azi”, încheind preotul local Oct. Medrea care aduce mulțămiri P. C. Păr. protopop, preoților și poporului, pentru educativă adunare ținută în parohia sa.

Popor mult la sf. biserică, dornic de hrană sufletească, și preoțimea în număr impunător, în frunte cu șeful protopopiatului, au lăsat impresie adâncă în viața parohiei. — Pr. Ioan Prip.

Citiți, și sprijiniți
respândiți ziarul

Telegraful Român

Frica nu micșorează primejdia, curajul însă, bine întrebuințat, da!

Privită în toată amploarea dimensiunilor sale, misiunea angajează și angrenează intens întreaga dezvoltare a Bisericii creștine. Și anume, ca misiune internă ea promovează dezvoltarea intensivă a Bisericii prin adâncirea și temeinicirea solidă a vieții credincioșilor, iar ca misiune externă ea mijlocește dezvoltarea extensivă a sfântului așezământ prin răspândirea creștinismului în cercuri cât mai largi. Deaceia putem spune că misiunea reprezintă însuși dinamismul activ al Bisericii și vigoarea acesteia, întrucât se confundă cu însăși formarea și dezvoltarea ei atât în adâncime cât și în extensiune.

Odată lămurită asupra noțiunii și ființei misiunii, putem să precizăm și noțiunea și esența misiunismului. Persoanele care desfășoară activitatea misionară, se numesc misionari, iar după subiectul care o săvârșeste, această activitate se numește misiunism.¹ Prin urmare, misiunismul creștin — căci acesta ne interesează — nu-i altceva decât activitatea, pe care o desfășoară un misionar creștin. Adâncit după statura misiunii mai sus zugrăvite, misiunismul este lucrarea care promovează dezvoltarea intensivă și extensivă a Bisericii creștine, dinamizându-o și purtându-o spre atingerea țintei sale finale: mântuirea și plinirea totală a lumii în Dumnezeu. Ca și misiunea însăși pe care o activează cu ajutor de sus, misiunismul este elementul indispensabil al dezvoltării

integrale a Bisericii lui Hristos și ca atare expresia vizibilă a dinamismului activ și viguros al acesteia. Cu alte cuvinte, o Biserică este vie și dinamică prin misiunismul său, după cum e anemică sau statică prin lipsa parțială sau totală din sânul ei a lucrării misionare.

Aceasta este perspectiva, în care trebuie încadrată funcția, necesitatea și importanța misiunismului laic. Avându-o, putem să trecem acum la lămurirea și determinarea noțiunii lui.

În sensul riguros al cuvântului, misiunismul este de capacitatea harismatică și de competența juridică exclusiv a ierarhiei bisericești. Ierarhia singură are puterea și dreptul plenar de a-l exercita,² în virtutea trimiterii și investirii speciale cu puterea de mai sus, prin mijlocirea sf. Taine a Hirotoniei. Ea reprezintă și prestează misiunismul în sensul strict al cuvântului, pe care-l putem numi: misiunismul special al clerului sau misiunismul ierarhic.

Dar alături de acesta, există în sânul Bisericii și un misiunism în sens mai larg, care derivă din cel dintâi în sensul că prin acesta primește capacitatea harismatică și îndreptățirea juridică necesară, îl secondează și ajută pe acesta. Acesta este misiunismul laic, sub care înțe-

legem concursul pe care-l dau mireni, ierarhiei, în acțiunea de difuzare a doctrinei creștine și de promovare a dezvoltării Bisericii lui Hristos. Sau și mai scurt: Colaborarea laică la misiunismul ierarhic bisericești, participare la misiunismul ierarhic, însă nu la ierarhia însăși.³

Voind să disecăm mai mult noțiunea respectivă, trebuie să subliniem faptul că misiunismul laic prezintă două sensuri, și anume: a) un sens mai larg, potrivit căruia misiunismul laic este orice promovare sau intensificare a vieții creștine în vederea dobândirii mântuirii subiective și a fericirii veșnice, întrând aici în primul rând exemplul bun și efectiv înrăuritor al vieții curate și demne de numele de creștin al mirenilor care promovează în felul acesta viața creștină și dezvoltarea ei;⁴ b) un sens mai restrâns, după care misiunismul laic este participarea — prin colaborare statornică, sistematică și organizată, condusă și supravegheată de ierarhia bisericească — mirenilor la misiunismul special sau ierarhic. El este un element auxiliar de mare preț al misiunismului ierarhic.

(Va urma).

¹ Will Joseph: Handbuch der Katholischen Aktion. Fr. i. Br. 1934, p. 3; Kaller: Laienapostolat, col. 339.

² Cf. și Căndea: O. c. p. 91 sq.

³ Cunoaște din vreme ce trebuie să faci în caz de alarmă aeriană!

⁴ Cf. Putul: o. c. p. 322.

¹ Cf. Kaller M.: Laienapostolat. În „Lexikon für Theologie und Kirche”. 2. Aufl. Fr. i. Br. (Herder) 1944, VI. B. col. 339; Piolet: Misions. În „Dictionnaire de Théologie catholique”. Paris 1929. t. X, col. 1878.

O scrisoare

a I. P. S. Sale Patriarhului
NICODEM

I. P. S. Patriarh Nicodem al României a adresat, cu data de 16 Mai 1944, către E. Sa Arhiepiscopul de Canterbury și Primat al Marelui Britanii, o scrisoare, din care, în cele de mai jos, redăm următoarele:

Eminență,

Ați cunoscut de aproape Biserica noastră.

Ați cunoscut și poporul a. cărui conducere sufletească, din mila Domnului a fost încredințată Nouă. Ați apreciat bunătatea, omnia, distincția sufletească și profunda iubire de Hristos a acestui popor creștin încă din leagăn. Ați remarcat spiritul de largă toleranță, de care i animal.

Poporul acesta, este astăzi victima celor mai groaznice încercări. Cutropit în parte de oști dușmane, suferă și loviturile, prin nimic justificate, ale celor mai groaznice bombardamente executate de fiii Bisericii pe care o conduceți. În Capitală, și în orașele de provincie, au fost nimicite întregi cartiere locuite de oameni săraci și muncitori. Au fost lovite sau incendiate spitale de răniți și bolnavi, institute de caritate și asistență socială, toate locașuri ale mitei creștine. Au fost distruse școli și institute științifice și medicale, Universitatea din București, și așezăminte universitare, instituții cari tradiu lumina și cultura primite și în școlile din țara Voastră.

În numele acestui popor lovit sălbatec, în numele Bisericii pe care o conducem, în numele Aceluia care a propovăduit iubirea de oameni, Hristos Domnul nostru al tuturor, Vă invităm să interveniți de urgență cu toată răvna Voastră de slujitor al celui aș Hristos Dumnezeu și cu toată autoritatea, pe care Vă da poziția pe care o aveți în Statul a cărui Biserică o conduceți, ca să înceteze aceste masacre, pe cât de inumane, pe atât de inutile.

Mal mult ca oricare, Bisericele creștine prin reprezentanții lor au datoria să lupte din toate puterile pentru obținerea unor forme mai umane de purtare a acestui război.

Vă adresăm această chemare cu fermă convingere că ea va găsi, în Eminența Voastră, răspunsul așteptat.

Comunicat

Aducem la cunoștința Onor. Oficiilor protopopești și parohiale din Arhiepiscopia noastră, că Sfintele Paști în anul 1945 vor cădea pe data de 6 Mai.

Consiliul Arhiepiscopesc

Flecăreala fără rost, tale capul celui prost...

Viața mea întru Hristos

(1)

„Acesia-i viața veșnică, ca să te cunoască pe Tine Unul adevărat Dumnezeu și pe Căla ce l-ai trimis pe Iisus Hristos” (Ioan 17, 3)

Doamne, Tu mi-ai descoperit din belșug adevărul și dreptatea Ta. Tu, prin pregătirea mea științifică, mi-ai descoperit toate bogățiile credinței, naturii și rațiunii omenești: Așa, în chipul acesta, am cunoscut eu Cuvântul Tău, cuvântul dragostei aceleia, „care pătrunde până la granițele dintre suflet și duhul nostru” (Evr. 4,12). Tot așa m'am adâncit în cunoșterea legiilor rațiunii omenești, în filosofia ei, în înțelegerea și frumusețea vorbirii. Am pătruns, în parte, și în tainele naturii cu legile ei, în adâncurile creației și în ordinea mișcării lumilor. Cunoșc densitate omenirii de pe globul nostru; am cercetat multe și despre unele ginji aparte, despre oamenii vestiți și operele lor, făcute de către fiecare, la rândul său. Dar mi-am mai însușit — deși nu

Ușor de minte sau indolent?

În ziarele din 22 Iunie a. c. citesc inserată o întâmplare, care, în împrejurările actuale, durere, nu iese din comun: *cinci copii uciși de un explozibil.*

Din cele relatate am aflat că este vorba de un proiectil de brandt, găsit de copii cari s'au jucat cu el, — a explodat și i-a omorât pe toți.

Faptul ar putea fi trecut cu vederea dacă acest proiectil ar fi fost găsit în apropierea frontului, sau pe un teren care a fost teatru de lupte și n'a fost curățit imediat de companiile de asanare sau de alte organizații în acest scop, — însă în județul R. Sărat, departe de linia de luptă, ce a căutat proiectilul de brandt?

În fostul război nu prea era cunoscut acest fel de arme. Deci e probabil că numai de curând s'a pierdut de unitățile cantonate în drum spre front.

Atunci mă întreb: cui îi lipsește, până într'atât, simțul răspunderii și al datoriei?

Când țara aduce suferințe enorme, ca să facă față cerințelor de muniții ce trebuie pe front, când fiecare cetățean azi contribuie din greu la ajutorul patriei, se mai găsesc ușuratici care să facă risipă cu jertfa acestui popor atât de încercat?

Cine poartă răspunderea pierderilor și cum justifică această lipsă de împlinire datoriei jandarmeriei locale, autoritățile și unitatea care și-a lăsat muniția în câmp? Cinci copii omorâți sunt cinci viitoare ale țării, cinci ajutoare ale patriei și neamului în viitor...

Acest proiectil, dacă ar fi fost folosit scopului său inițial, contribuia la apărarea noastră, nu la slăbirea speranțelor de viitor.

Prin vremurile sângeroase și cumplite prin care trecem, grija noastră de adevărul și sprijinirea patriei au să fie postulatul de căpetenie al fiecăruia.

Ce poate justifica o astfel de întâmplare? Mărturisesc că, deși am fost un an și opt luni pe front, nu pot să-l găsesc nici o împrejurare ușurătoare. Să credem că unitatea n'a avut timpul posibil să cerceteze, — dar jandarmeria și autoritățile comunale?

Avem organizații premilitare care pot fi folosite cercetând locurile pe unde au cantonat unitățile în drum spre front.

Semnalăm cu durere asemenea fapte celor în drept, și să nu uităm că avem datoria sfântă să economisim avutul patriei, nu să-l risipim fără folos și spre dauna noastră a tuturor.

Preot Gh. Turcu-Bucium

Cine profită? Senatorul american Reiner arată, că războiul actual a făcut alți 46.000 milionari americani. Între acești, îmbogățiiți pe urma războiului, 92% — va să zică, aproape toți — sunt *jidovi*.

Se cere autorizație. Ministerul muncii atrage atențiunea *jidovilor* că în conformitate cu legea, — (art. 3 din legea Nr. 127, publicată în M. O. din 9 Martie 1944), — nu pot ține în serviciul lor personal casnic *creștin*, decât cu autorizație eliberată de minister. Contrar vor fi supuși rigorilor legii.

mai în parte — și marea știință a auto-cunoșterii și a apropierei de Tine.

Într'un cuvânt, multe am cunoscut — „mai multe decât poate să priceapă mintea omenească” (Sirah 3, 22) — și până acum, lată, că încă mai învăț multe. Mai am însă la mine și o mulțime de cărți cu felurite conținut, — le citesc și recitesc și cu toate acestea încă n'am ajuns a fi satisfăcut. Duhul meu neconținut însetează tot după știință. Inima, și ea încă tot nu se mai mulțumește, — nu se satură... Și ce să văd acum? Constat cu mâhnire că nici mulțimea cunoștințelor, pe cari mintea mea și le-a însușit, nu sunt îndeajuns ca să-i procure inimii mele o fericire deplină.

Și atunci, oare când se va mai mulțumi și ea?

Răspunsul este: fi-va și aceasta, dar numai atunci „când mă voi arăta slavei Tale”. (Ps. 17, 15). Până atunci însă eu mă voi mai liniști. „Ori cine bea din apa aceasta (a cunoștințelor lăunștii), va înseta neconținut. Cel ce va bea, însă, din apa, pe care eu voi da-o, nu va mai înseta în

De pe ceasloave...

Știu dela cei bătrâni, ce poartă ninsorarea vremii în plete și povara anilor pe frunte, că între filele unse și prăfuite ale ceasloavelor zac înțelepciuni, care pe drept își merită locul aici și în pizani.

Odată ce descoperi o însemnare a unei mâni ploase, o putere irezistibilă te îndeamnă să o descifrezi.

Dorul după trecutul vremilor legendare îți înviorază simțirea și aprinde în tine o vâlvătae nostalgică, pe care n-o poate potoli decât cu nectarul înțelepciunii al acestor slove tănuitoare. Un gol se naște în tine și o voință hotărâtă se desvoltă spontan, de a cunoaște ceea ce a fost și acum este mut: trecutul.

Poeni odihnitoare se întrezăresc pe acest fir necunoscut, ce este umbrat de o negură chinuitoare și adânc obositoare.

Oaze cu izvoare cristaline încep să se profileze la orizontul dorului tău. Ochiuri de lumină, în mod discret, zdrențuesc întunericul, pentru că slovele încărunțite să rupă încrețiturile mohorâte ale trecutului, căzut în amurgul ultimei. Apoi, pe îndelete, bucoavna vremii, începe răspicat, să-ți articuleze secretele ei, și să-ți descifreze în crustările stacojite de pe răboj.

Acum ești fericit, trăiești în trecut. Deodată golul ce vula în tine, se umple. Lumina, ce luminează în întunec, strălucește în adâncul tău. Un glas venit parcă de departe, îți cuprinde zidirea, prin porunca refrenului: *Întoarceți-vă la trecut, fiindcă aici găsiți izvorul adevărat în care gâlgăie înțelepciunea, fericirea și binele.*

Scrie un oarecare moșneag în ceaslovul lui:

Dece Bisericele sunt deschise,
Si-s goale de fiii ei,
Iar temnițele sunt închise,
Si-s pline de oameni răi...

O, moșnege, pline de adevăr sunt cuvintele tale!

Câtă înțelepciune cuprind sgârșite tale rânduri! Ce cugetare înaltă, pe care n-o poți găsi cuibărită, decât în creierul sfătosului bătrân, ars de soare și bronzat de vânt și n slovele evanghelice, tăiate din blocul de diamant al Celui Prea Înalt!

Miezul acestei frânturi de gândire este asemenea sămburelui, care zace în sânul naturii, purtând în el colțul unei vieți nouă, care așteaptă doar ploaia duhovnicească să cadă peste el, ca mână să dea lanul verde, care, la adierea vântului să se piardă în unduituri de smarald peste ogorul Domnului.

Sânt fântâna darurilor, din care țâșnește apa edificatoare de suflete nouă, ce apar la viața duhovnicească înconunate cu diadema înțelepciunii...

Biserica, mama care-și „strânge fiii, așa cum își adună cloșca pulșorii”, stă tristă la răspântie de uliți.

Doar, la zămbetul sinistru și vestitor de moarte, mai vezi câte un creștin fugărit de teamă, cum își găsește ascunzul în ea.

Zadarnic toaca la vecernii ne cheamă zadarnic dangătul clopotului se urcă și

cade dulos pe deal și în vale fiindcă sufletul nostru tot rece și gol rămâne. Înstrănat, el tânjește fără să poată gusta din sublimul vieții, din strălucirea dumnezeirii.

O, frate, atât de frumoasă este ziua petrecută la picioarele Domnului și atât de calde și binefăcătoare sânt privirile înălțate ale sfinților ce te privesc, că odată intrat în sălașul lui Hristos, cu inimă înfrântă și smerită, te simți scăldat de isopul dragostei lor; iar ființa ți se topește în bala curățitoare a pocăinții.

Încrețiturile care-ți brăzdau fața, exprimând teroarea clipel, se pierd în surăsul seninului și'n lumina aureolată a sfințeniei.

Dar, spre marea noastră nenorocire, nimeni nu-și cercetează sufletul potrivit percepțelor Scripturii.

Deși Biserica stă cu brațele larg deschise și cu ușile nezăvorâte, tu, totuși îți fereci zăbrelele trupului, pentru ca bietul suflet să zacă împovărat de cătușele acestel robii.

Ca unul ce nu vede, nu aude, imbibat cu îndemnuri viclene, luate dela preștinții oameni de știință, sau din izvoare subversive, treci pe lângă sf. locaș de închinare, nepăsător, urmându-ți drumul, fiindcă satana te poartă, te duce la demă, la beție, furt...

Fugi de lumină, de bine, de ocrotirea Bisericii.

Dar cel ce a crescut în grădina Domnului, este asemenea pomului răsarit lângă izvor, care dă roadă la vreme. Este smochinul care rodește fructele izbăvitoare de cel viclen.

Să știți, iubite frate, că piatră de temelie au rămas mille de martiri ce îngroșau rândurile închisorilor, fiindcă pecetuiuau cu sângele lor un adevăr, pe care Bunul Iisus l-a scris cu propriul Său sânge ca zapis de mântuire. Ei îmbrăcau cămașa morții, și-și dau trupul pradă focului și leilor, pentru că n'curând aveau să îmbrace pe aceea a *vieții de veci*, al cărei fir se deapănă în simfonia paradisiacă.

Iată dar, frate, că nu înzadar a fost pătîmirea lor.

Întoarce-te la trecut. Nu te lăsa furat de nebunia „înțelepciunii”, care nu este decât destinul orb și tragic al individului și al lumii.

De vom ajunge la conștiința acestui adevăr, vom fi vrednici să strigăm:

„Tată, izbăvește-ne de cel rău!”

Și atunci Dumnezeu ne va binecuvânta mostenirea ce ni-a fost hărăzită dela înțeleptele figuri ale trecutului.

Teodor M. Gane

student teolog, Sibiu

C. preoți să stea
în fruntea mișcării

Oastea Domnului

În caz de bombardament fiți curajoși. E o ținută de demnitate personală, profitabilă tuturor.

duhovnicesc, care luminează toată lumea — vede pe toți acei ce i se roagă lui și toate necazurile lor.

Învățatu-te-ai tu oare să ai pe Domnul *pururea* în fața ta — ca pe o Rațiune, ce este pretutindenea; ca pe un Cuvânt viu și lucrător, ca pe un Duh de viață dător?... În sf. Scriptură găsești împărăția Rațiunii, Cuvântului și Duhului. Celui în Treime slăvit. Acolo El ți se înfățișează pe deplin: „Grăiurile pe cari vi le-am spus sunt duh și sunt viață”, [Ioan 6, 60] a zis Domnul: Apoi scrierile sfinților părinți sunt și ele o altă expresie a Cuvântului, Cuvântului și Duhului — celor ipostatice. Aici însă se simte mai mult participarea spiritului omenesc. Mai sunt apoi și scrierile oamenilor laici, de rând. Aici, însă nu vei găsi decât manifestările spiritului omenesc celui căzut, — îl vei vedea pe acesta cu toate înclinările lui păcătoase, cu obișnuințele rele și cu toate slăbiciunile lui...

Nu mai în Cuvântul lui Dumnezeu

Apeluri în legătură cu bombardamentele aeriene. — Nimeni din fruntea bisericilor s'au adresat, prin impresionant apeluri, către episcopatul anglo-american, cerându-i să intervină, pe lângă guvernele din Londra și din Washington, care sânt responsabile pentru uciderea locuitorilor străini de război, și pentru distrugerea bisericilor, căminurilor și a locașurilor de binefacere în numeroase orașe ale Europei.

Semnatarii apelurilor cer insistent ca populațiile civile să fie cruțate în toată măsura posibilului.

Din București, I. P. S. Sa Patriarhul Nicodim al României a transmis Arhiepiscopului de Canterbury o scrisoare, ce o publicăm în altă parte a numărului de față.

Apelul episcopatului din Franța spune, că ar trebui să fie cruțate manumentele, comorile de artă, operele comemorative și mai cu seamă sfintele locașuri din Franța și din alte țări europene.

INFORMAȚIUNI

Fapt vrednic de urmat. Ziare din Arad publică numele mai multor cetățeni, — până acum zece la număr, — cari au renunțat în favoarea statului la titlurile *Imorumutului apărării naționale 1944*, depunându-le la administrația financiară din acel oraș. — Faptul servește ca exemplu de urmat pentru bunii cetățeni ai țării noastre. Titlurile sânt de câte 300 — 21 000 lei, cu totul 92.000 lei.

În cursul zilei de 22 Iunie 1944 s'au ținut, în toate sfintele biserici din țară, servicii religioase cu prilejul împlinirii a trei ani dela intrarea României în războiul pentru neam și credință. În catedrala mitropolitană din Sibiu au slujit P. S. Sa episcopul Vasile al Marmureșului și I. P. C. Sa arhimandritul vicar Teodor. În fruntea unui mare sobor de preoți. Răspunsurile, la acest serviciu religios, le-a dat corul condus de p. A. Scurtu. Au asistat la serbarea de aniversare, reprezentanții autorităților civile și militare și mulți alți credincioși.

Jertfe ale bombardării anglo-americe. La bombardamentul din urmă asupra Clujului, cum anunță „Gazeta dela Turda” din 11 Iunie 1944, au fost omorâți 25 români, iar răniți 23 români, arătați toți cu numele și vârsta lor. Majoritatea jertfelor o formează, și la acest prilej, copiii și femeile locuitorilor din orașul bombardat.

ȘTIRI LOCALE

În biserica catedrală din Sibiu: *Duminecă în 2 Iulie 1944*, servesc: cons. Ieronim Grövu, Gheorghe Secaș și prot. Mihail Neșgu; diaconii:

noi putem vedea pe Domnul față către față și pe noi însine chiar așa cum suntem — buni sau răi. Deaceia, iubitorilor, căutați să vă cunoașteți pe voi înșivă în lumina acestui Cuvânt și să umblați așa ca și când ați fi neconștienți în fața lui Dumnezeu.

Omul — după cum vă încredințați singuri — prin cuvintele lui (operele) nu moare. Este nemuritor, fiindcă și după moarte prin ele ne vorbește. Și eu voi muri, dar de vorbit și după moarte vă voi vorbi. Și cât de mare (cantitativ) este în omenire acest cuvânt nemuritor, pe care l-au lăsat după sine o mulțime de autori — cine știe de când răposați. Cuvintele lor însă trăesc și până azi și adesea le auzi de pe buzele întregii omeniri! Cât de trainic este, deci, cuvântul unui om neputincios și trecător!... Și atunci cu cât mai trainic trebuie să fie Cuvântul lui Dumnezeu? Da! El va dăinui peste veacuri și va fi pururea viu și lucrător!

Fiindcă Dumnezeu este Cuvânt creator,

Ioan Circov și Anatolie Scurtu. *Predică: cons. Gh. Secaș.* — La Oastea Domnului predică, după masă la ora 4: *preotul Dr. Ioan Chioariu* dela parohia Sibiu-inferior.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Revista Teologică. Organ pentru Știința și viața bisericească, întemeiat în 1907, apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Abonamentul pe un an: 560 Lei. Redacția și administrația: Academia teologică, Sibiu, strada Mitropoliei 24—28. Director: profesor Dr. Grigorie T. Marcu. — Numărul 7—8 (Iulie-August) 1944 cuprinde: Din Sf. Maxim Mărturisitorul, Diacon Dr. Grigorie T. Marcu: *Fidelitate*. Minodora N. Belea: *Familia în antichitatea precristiană*. Preot Prof. Ioan Bunea: *Educație și caracter*. Diacon Nicolae Mladin: *Duh comunitar*. Prot. Stavr, Dr. D. Stăniloae: *Cosmosul și sufletul, chipuri ale Bisericii*. Dr. Grigorie T. Marcu: *Atitudini: Orașenii la sate*. — Dr. Grigorie T. Marcu, Preot Dr. Corneliu Sârbu, Diacon Dr. Emilian Vasilescu, Diacon Nicolae Mladin, Prof. Septimiu P. Gherman, Preot Nicodim Belea, Părintele Toma și Ierom. Serafim Popescu: *Miscarea literară. Cercetări cu privire la trecutul școalelor confessionale ortodoxe române din Ardeal*, de Enea Hodoș. *Ontologia Juris*, de Liviu Stan. *Apologetica*, de I. G. Savin. *Știința mărturisitoare de Dumnezeu*, de P. Rezuș. *Spiritul Moralei*, de E. Popa. *Istoria Filosofiei*, de N. Terchiș. *Neue Wege der Pfarrerausbildung*, de H. Faber. *Cuvinte către preoți*, de I. Goron. *Bune Vestiri (predici)* de Sp. Căndea și Z. Oancea. *Predicile și panegiricele lui Ilie Miniatis*, trad. de D. Iliescu-Palanca. Din istoria Bisericii ortodoxe de acum 300 ani, de T. Bodogae. *Fiziologie filosofică*, de N. C. Paulescu. *Natura și valoarea timpului*, de C. Sârbu. *Bericht von Jesu aus Nazareth*, de Otto Dibelius. *Das Verhalten der Wiener Regierung unter Maria Theresia gegen die Siebenbürgischen Wiedertäufer und Herrenhuter*, de Helmut Klima. Gr. T. M. Note și informații: Ne scriu prietenii de pretutindeni... Noua Lege a Presii și publicațiile periodice bisericești. Comportarea exemplară a clerului din Iași în fața actuală a războiului. „Filocalia” în traducere românească. † Arhimandritul Dr. Eusebiu R. Roșca, † Patriarhul Serghe Starogrodski al Rusiei. Apelul I. P. Sf. Patriarh Nicodim către Arhiepiscopul de Canterbury.

Poșta Redacției

Pr. T. G. în M. Vor urma pe rând, pe cât ne permite spațiul.

Stud. G. G. T. în Ș. Corespondență întârziată.

Organizați Reuniuni de femei

viu și și dădător de viață, foarte mulți sunt acei cari greșesc, îndepărându-se cu mintea și duhul lor de acest Cuvânt ipostatic, ocupându-se numai de lucruri materiale și trecătoare. În chipul acesta ei își materializează oarecum duhul lor. Dar mai cu seamă păcătuiesc greu aceia, cari uită, în timpul serviciilor divine și chiar al rugăciunilor individuale casnice, că ei sunt la rugăciune. Și atunci ei cu duhul și cugetele lor rătăcesc prin cine știe ce locuri în afară de templu. Purtarea acestora jignește pe Dumnezeu, Care-l ancora rațiunii noastre.

Spre ce ne duce oare postul și pocăința? Pentru ce atâta nevoia?... Acestea toate ne duc la o curățire de păcate, la liniște sufletească, la o uniune cu Dumnezeu. Mai mult, ne fac și cutezători ai lui Dumnezeu. Avem deci pentru ce să postim și să ne mărturisim din toată inima. Răspłata pentru o astfel de nevoia va fi neîntrecută. Dar să vedem: la mulți dintre noi oare găsim acest sen-

Nr. 5832/1944 Școl.

Concurs

pentru ocuparea și suplینirea catedrelor și orelor vacante de Religie ortodoxă dela școlile secundare ale Statului din Arhiepiscopia ort. rom. de Alba-Iulia și Sibiu, în anul școlar 1944/1945.

A. Sunt vacante următoarele catedre de:

a) Religie ortodoxă:

1. Școala normală de băieți din Deva.
2. Liceul de fete din Făgăraș.
3. Liceul de băieți din Petroșeni.
4. Liceul de fete din Sighișoara.

b) Religie ortodoxă cu muzică:

1. Gimnaziul de fete din Orăștie.
2. Gimnaziul mixt din Săliște.
3. Gimnaziul mixt din Sebeș.
4. Gimnaziul mixt din Târnăveni.

B. Sunt libere pentru suplınire următoarele ore de Religie ortodoxă:

1. Școala profesională de fete gr. I din Brad 6 ore.
2. Liceul comercial de băieți din Brașov 6 ore.
3. Liceul comercial de fete din Brașov 6 ore.
4. Liceul industrial de fete din Brașov 6 ore.
5. Școala tehnică industrială gr. I din Brașov 6 ore.
6. Școala de gospodărie gr. I din Brașov 6 ore.
7. Liceul industrial textil din Cislădie 1 oră.
8. Școala tehnică industrială gr. I de băieți din Deva 6 ore.
9. Școala de meserii de băieți din Dobra 4 ore.
10. Școala profesională de fete din Dumbrăveni 6 ore.
11. Școala de gospodărie rurală din Folt 3 ore.
12. Liceul comercial de băieți din Hateg 6 ore.
13. Școala profesională de fete din Hunedoara 6 ore.
14. Școala de meserii din Mercurea 4 ore.
15. Școala profesională de fete din Petroșeni 5 ore.
16. Școala de meserii din Rupea 4 ore.
17. Școala profesională de fete din Satulung 4 ore.
18. Gimnaziul comercial mixt din Săliște 4 ore.
19. Școala de gospodărie urbană din Săliște 4 ore.
20. Liceul industrial de fete din Sibiu 5 ore.
21. Școala tehnică industrială gr. I de băieți din Sibiu 6 ore.
22. Școala de gospodărie gr. I din Sibiu 6 ore.
23. Școala normală de gospodărie „C. Sylva” din Sibiu 6 ore.

24. Școala de meserii din Viștea-de-jos 4 ore.

Doritorii de a ocupa una din catedrele vacante sau a suplını ore libere de Religie ortodoxă, vor înainta cerere însoțită de actele ce posedă, Consiliului arhiepiscopesc ortodox român de Alba-Iulia și Sibiu, până la 15 Iulie a. c.

Sibiu, din ședința secției școlare din 7 Iunie 1944.

Consiliul arhiepiscopesc

Nr. 5193/1944

[35] 2—3

Concurs

Pentru întregirea postului vacant de diacon la biserica catedrală din Sibiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare.

Diaconul va beneficia de salariul dela Stat conform pregătirii teologice și de chirie conform situației familiare.

Diaconul numit va lucra în zilele de peste săptămână la Arhiva Consiliului arhiepiscopesc.

Cererile de concurs vor fi înaintate la Consiliul Arhiepiscopesc din Sibiu.

Sibiu, din ședința secției bisericești, a Consiliului Arhiepiscopesc, ținută la 30 Maiu 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

[36] 3—3

Concurs

Pentru întregirea postului de cântăreț bisericesc la parohia Cornățel, protopopiatul Sibiu, se publică concurs cu termen de 15 zile dela prima apariție în *Telegraful Român*.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat.
2. Sesie cantorală 2 jugăre arător, primit dela reforma agrară.
3. Stola obișnuită în parohie.

Cântărețul ales va sta în permanență la dispoziția parohului, atât la serviciul divin, cât și la adunările Oștii Domnului și ale celorlalte societăți religioase din parohie.

Cornățel, 14 Mai 1944.

Consiliul parohial.

Preot M. Florea

T. Benchea

președinte

secretar

Mihu Miron

Căliman Nicolae

verificatori

(38) 1—1

Prăvălie de închiriat

În casa din Sibiu, str. Mitropolei Nr. 14, este liber de închiriat, pe termen de un an, un local de prăvălie.

Reflecțanții la închirierea acestui local vor înainta oferte în scris până în 10 Iulie 1944, la Consiliul arhiepiscopesc ortodox român în Sibiu, unde se dau informații.

În oferte se va arăta felul comerțului ce se va face în localul de prăvălie.

Sibiu, 28 Mai 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

ment al dragostii îi ieși către Dumnezeu? Mulți dintre noi oare suntem din numărul acelor, cari cu îndrăzneală și neosândiți cutezăm a chema pe Dumnezeu cel cereș Tată și a zice: Tatăl nostru!... Nu se întâmplă oare din potrivă, că acest glas filesc nici să nu se mai audă în inimile noastre, să fie înădușit de grijile lumești sau de legătura cu mulțimea lucrurilor și plăcerilor pământești? Dacă-i așa, atunci nu trebuie oare ca noi, cei ce ne-am îndepărtat de Dumnezeu și ne-am dus ca și într-o țară îndepărtată, să ni-l închipuim ca pe un răzbunător? Da, așa este, pentru păcatele noastre cu toții am fi vrednici de mânia și pedeapsa Lui cea dreaptă! Dar o, minune! Să ne întrebăm, de ce oare așa de mult ne rabdă? Cum de nu ne lăătură și pe noi ca pe niște smochini ce n'aduc roadă? Să ne grăbim deci a-L îmblânzi prin lacrimi și pocăință. Să ne adăncim în noi însine, să ne cercetăm inima fără de nici o cruțare și vom vedea numai de cât mulțimea mare a necurățiilor, cari împiedică Darul

lui Dumnezeu spre a se atinge de ea. Și vai, abia atunci vom înțelege că noi suntem duhovnicește morți.

*

Domnul dragostii e cu noi, e aici; și atunci cum aș putea să îngădui eu, că în inimă să se strecoare fie chiar numai o umbră a răutății? Piară deci înăuntrul meu orice răutate, iar inima mea să se înmoaie prin mirosul de bună mireasmă a blândei. Covârșească-te pe tine satană a răutății dragostea lui Dumnezeu! Tu ești acela, care ne împingi pe noi, oei cu înclnări nebrebnice — neconștienți spre rău numai. Răutatea este prea vătămătoare pentru trup și suflet: mistuie, apasă și chinuie. Așa fiind nimeni din cei încătușați de răutate să nu mai îndrăznească a se apropia de scaunul lui Dumnezeu-Dragoste.

(Traducere din limba rusească din lucrarea prototereului Ioan Serghiev de Cronstadt)

(Va urma).

de Prot. Pavel Grosu